

BEROEPSBELANGEN

INGEZONDEN:

EEN ANDERE KANT VAN HET VRAAGSTUK

W e t e n s c h a p. Den een is zij de hooge, de hemelsche godin, den ander een vette koe die hem van boter voorziet.

SCHILLER.

Er is een tijd geweest, dat het in Hollandsch tandheekkundige kringen als iets bijzonders gold „naast zijn drukke praktijk nog tijd te kunnen vinden” voor studie en (of) het samenstellen van een toespraak voor een vergadering van vakgenooten.

De tijd dezer spontane getuigenissen van diepst respect voor den ploeterenden collega schijnt voorbij te zijn. En heeft plaats gemaakt voor een époque van ernstig en voortdurend herhaald waarschuwen tegen een zeer toekomstig teveel aan lieden, die de tandheekkunde zullen gaan uitoefenen. Als het zoo doorgaat — zoo heet het — zullen zij dra uit-geoefend zijn.

Het gebrek aan tijd, te bestemder en onbestemder plaatse steeds herhaald, dreigt om te slaan in zijn tegendeel. Jan Tand-arts heeft opgesneden!: „Hij had geen tijd!”

Nu Hij — want lees voor „de jongeren” s.v.p. Wij allen — tijd zou gaan krijgen, vangt het angstgeschrei aan.

Het wil ons voorkomen, dat dit niet noodig is. Het is daarentegen typisch Hollandsch.

Een groep solide Hollanders ziet zich door een onmatige begeerte van onwijze stamgenooten en vreemdelingen naar een noodeloos geperfectioneerde mondverzorging bedreigd in zijn bestaan. Dat wil zeggen zijn *rustig* bestaan.

Er zal gevochten moeten worden. En de tandheekkunst was een vreedzaam bedrijf. Niets verstoorde de egale rust van den sereenen loop der praktijken.

Vanouds is de Nederlander geen vechtjas, behalve als er wat aan te verdienen is.

Wat = geld.

En aan het gevecht in de toekomst der tandheekkunst is *geen* geld te verdienen.

Waarom de Hollander er ook *niets* voor voelt.

Wij twijfelen niet aan de goede trouw van hen, die in dit hoop'loos tijdsgewricht hun waarschuwend stem verheffen en hun gezag in de schaal gooien, die naar de andere zijde dreigt om te slaan. Zij wijzen hun publiek o.a. op „ongewenschte toestanden”. Hollandsch als de geheele geschiedenis is ook dit. Voor niets is de Hollander banger dan voor ongewenschte toestanden. Het is het erfdeel zijner voorvaderen met hun ongebreidelden zin voor deftig koopmanschap. En mocht hij er niet van stammen, dan spreekt zijn Hollandsch bloed.

Deze ongewenschte toestanden heeten dan te bestaan in het buitenland. Vanouds krijgt de solide Hollander reeds de doodschrik van het wòörd — buitenland; hoewel we behooren te erkennen, dat de zaak in den inflatietijd tot normaler proporties is teruggebracht. We behoeven hier niet over uit te wijden. Iedereen weet er van.

En het is niet om onbehoorlijk goudwerk goed te praten als we erkennen, dat in Holland de onbehoorlijk groote plastische vulling — die in niets haar steun vindt dan in gebrek aan tijd van den practicus — in een ongewenscht groot aantal aanschouwd kan worden.

Een brug is in de meeste praktijken, hoewel geen absolute zeldzaamheid, dan toch een gebeurtenis. In ons Vaderland is iets trouwens al gauw een gebeurtenis.

Tot dusver oefent de Nederlandsche tandarts zijn beroep uit als zuiver handwerk. Hij doet het — dat moet ik zeggen — voorzichtig. Een heilige vrees en een zwaren afschuw van nieuwigheden zijn hem geenszins vreemd.

De doorsnee-tandarts praat dan ook over kleinigheden. Voor het oorspronkelijke mist hij alle gevoel en dikwijls de interesse. Hij vecht niet graag. En zeker niet met zijn „beproefde methoden.”

Na deze pijnlijke scène nog eenmaal een blik in het buitenland; in de sfeer van de ongewenschte toestanden. En dan zien we daar nog iets: *De Tandheelkunde wordt er gemaakt. Juist daar.*

In het algemeen is de Hollander geen stommeling. De Hollandsche ingenieur, de Hollandsche onderzoeker, de Hollander in 't algemeen uit vakken waarin reeds lang overproductie heerscht en (of) een schamel inkomen genoten wordt, blinkt uit. Er is geen land waar het aantal Nobelprijzen grooter is. Maar de Hollandsche tandheelkunde hinkt achter haar buitenlandsche zusje aan. Het is -- zoo niet de reden — dan toch curieus, dat juist in dit vak tot dusverre de beoefenaar den strijd om

het bestaan slechts bij name kende. De strijd, die ontbrandt bij groot aanbod van werkkrachten; de strijd om uit te blinken.

Een flink gevecht, dat den hedendaagschen practicus uft zijn indolentie wakker schudt, is zeer gewenscht.

Van dit gevecht zijn geenerlei persoonlijke baten te verwachten. Maar de Hollandsche tandheekkunde kan er wel bij varen, als wetenschap.

Behalve natuurlijk eenige Ongewenschte Toestanden, betreffende de uitoefening van het vak, die men echter op den koop toe moet nemen.

Zelfs op 't koopje. En zelfs als Hollander.

A. STEHOUWER.

Na het lezen van bovenstaand stuk, was de indruk van ondergeteekende: een vraagteken! En zijn eerste plan was er onder te plaatsen: ? (Red.).

Omdat echter dit Tijdschrift geen „puzzle” rubriek heeft, zelfs geen „cross” puzzle, leek het hem beter er een paar kanteekeningen aan toe te voegen, temeer omdat dit schrijven hem persoonlijk raakt, daar ook hij en misschien juist hij, zijn waarschuwende stem heeft laten hooren tegen een „teveel aan tandartsen” en tegen „ongewenschte toestanden”.

En hij heeft daar ook een keer bij geschreven dat het wel heel gemakkelijk is te zeggen, dat het zoo'n vaart niet loopen zal en dat dit allemaal van zelf wel terecht zal komen, maar dat men met een dergelijke machtspreuk zich toch niet van een zóó ernstige kwestie kan afmaken”. (T. v. T. Nov. j.l.).

Wat doet nu *Stehouwer*? Hij spot, hij praat over opsnijderij wat betreft tijd, over angstgeschrei, angst voor geldverlies.

„Het wil hem voorkomen dat dit niet noodig is, het is echter typisch Hollandsch”.

Dat hij deze meening huldigt is zijn goed recht, dat hij voor die meening geen schijn of schaduw van argument bijbrengt, laat staan eenig bewijs is gelukkig nog *niet* typisch Hollandsch.

Stehouwer praat smalend over de hopelooze methode der Hollanders om altijd maar het buitenland te zien, zèlf Hollander zijnde doet hij in ditzelfde stuk niet anders.

Maar, wanneer al het kijken naar het buitenland geen goede gewoonte is, bepaald *verderfelijk* is zij, wanneer men daarbij tracht om een hoekje te kijken.

Wie meespreekt over het buitenland dient zich daar ook behoorlijk georiënteerd te hebben en vertelt in dat geval geen dwaasheden.

Want de Hollander behoeft in deze niet te praten over „ongewenschte toestanden” in het buitenland, hij kan volstaan met den buitenlander zèlf te citeeren wanneer dezen het hebben over eigen toestanden.

En wanneer nu *Stehouwer* du haut de sa grandeur ons komt vertellen (cursief gedrukt) dat in dat buitenland „de tandheekkunde gemaakt wordt, juist daar”, dan vragen wij gretig: Waar dan, toe, zeg het ons ook eens?

Want áls de geachte inzender behoorlijk georiënteerd was, diende hij te weten dat er in *in geen enkel land* „tandheekkunde gemaakt wordt”, maar dat die tandheekkunde vooruit wordt gebracht door heldere koppen en harde werkers over de geheele wereld, die helaas in aantal niet groot zijn, evenmin als in andere beroepen.

En dat de aanwezigheid van een of meer van die heldere koppen in een bepaald land volstrekt geen beeld geeft van het gemiddelde peil van bekwaamheid of werkzaamheid in dat land!

Ten slotte komt dan het betoog van den inzender hierop neer, dat een groot aantal tandartsen — waardoor allen minder te doen en meer tijd zullen hebben — bevruchtend zal werken op de tandheekkundige wetenschap. Wat niet pleit voor zijn psychologisch inzicht, nóch voor zijn kennis van de historie in binnen- en buitenland.

Want kende hij die, dan zou hij weten dat bijv. in ons land een 25 jaar geleden, — toen toch werkelijk de meesten, „naast een drukke praktijk tijd moesten vinden” — percentsgewijze het aantal collega's die „een toespraak samenstelden voor een vergadering van vakgenooten” en blijk gaven, „tijd te kunnen vinden voor studie” belangrijk grooter was dan tegenwoordig.

En verder zou hij dan ook hebben begrepen dat de tegenwoordige tandartsen zich niet zoo ongerust behoeven te maken uit *puur eigenbelang*, omdat het „hun tijd wel uit zal houden”, daar het totnutoe nog altijd moeilijk is om een praktijk te máken en ook om die weer te verliëzen. Is het laatste het geval, dan is er vrijwel altoos een aanwijsbare oorzaak voor te vinden.

Het heeft den ondergeteekende, hoewel geen „vechtjas”, toch nimmer aan strijd lust ontbroken, maar hoe hij die had moeten aanwenden om zich in de praktijk „in te vechten” is hem niet duidelijk. Voor een weinig theorie ter voorbereiding van het gevecht houdt hij zich aanbevolen!

Denkt *Stehouwer* héusch; dat door het groote aanbod een edele

wedijver zal ontstaan in het presteeren van „ideale tandheekunde” en dat de patienten dan daáruit „de beste keuze” zullen doen?

Met wat oppervlakkige spot, wat hoon en wat ongemotiveerd optimisme is nog nimmer een vraagstuk opgelost.

Het is niet verstandig om eigen beroep, zich zelf en eigen beroeps-genoooten te óverschatten. Het is heel erg onverstandig om hen te ónderschatten, en nóg onverstandiger hen motieven in de schoenen te schuiven, die door niéts bewezen kunnen worden.

N.

OPLEIDING VAN RES.-OFFICIEREN VAN GEZONDHEID

Stbld. no. 448 bevat het besluit van 20 Nov. 1925, tot vaststelling van den duur van de eerste oefening van dienstplichtigen, die na inlijving in opleiding zijn genomen tot reserve-officier van gezondheid en tot reserve-officier-tandarts.

Bepaald is het volgende:

De duur van de eerste oefening van de dienstplichtigen, die bij den geneeskundigen dienst der landmacht na hun inlijving in opleiding zijn genomen tot reserve-officier van gezondheid, bedraagt 5 maanden.

De duur van de eerste oefening van de dienstplichtigen, die bij den geneeskundigen dienst der landmacht na hun inlijving in opleiding zijn genomen tot reserve-officier-tandarts, bedraagt 4½ maand.

Tel.